

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

Herved tillader jeg mig for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af postloven.
(Lovforslag nr. L 13).

Den seneste generelle portoforhøjelse fandt sted pr. 2. januar 1981.

Postvæsenets driftsudgifter er i 1981 steget med ca. 570 mill. kr. som følge af pris- og lønstigninger i løbet af året.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, forventes postvæsenets nettodrifresultat i 1981 at udvise et underskud på ca. 665 mill. kr. Som følge af pris- og lønstigninger i løbet af 1982 skønnes underskuddet uden takstforhøjelser for finansåret 1982 at blive ca. 1.100 mill. kr.

Det må derfor anses for påkrævet, at der gennemføres en forhøjelse af posttaksterne for at undgå en større forringelse af postvæsenets nettodrifresultat for finansåret 1982.

Der er dog kun tale om en ajourføring af indtægtsniveauet, idet de foreslåede forhøjelser sammen med en samtidig forhøjelse af de administrativt fastsatte takster er beregnet at give et merprovenu på ca. 426 mill. kr. i 1982. I forslaget til finanslov er forudsat en stigning på 401 mill. kr. Forhøjelserne svarer til ca. 690 mill. kr. i merprovenu på årsbasis.

Vedrørende de lovbestemte takster, dvs. taksterne for breve, postkort, tryksager, postanvisninger og dagblade samt uge- og månedsblade og tidsskrifter, skal jeg henvise til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Portoniveauet i Danmark er også efter forslagens gennemførelse lavere end portoniveauet i de fleste andre lande, som vi kan sammenligne os med.

Danmarks Statistik har oplyst, at de foreslåede takstforhøjelser vil påvirke pristallet med 0,04 point.

Taksterne for visse forsendelsesarter er pålagt merværdiafgift, og der vil derigennem fremkomme en årlig merindtægt for statskassen på ca. 22 mill. kr.

Det foreslås, at lovforslaget træder i kraft pr. 17. maj 1982. For bladtaksterne foreslås forhøjelserne gennemført ad 2 gange, den 1. juli 1982 og den 1. januar 1983.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til tingets velvilige behandling.

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg skal hermed fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse.

(Lovforslag nr. L 14).

Forslag til lov om ændring af lov om lands- og regionplanlægning og lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet i anledning af forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse.

(Lovforslag nr. L 15).

Miljøbeskyttelsesloven bestemmer, at den skal revideres i dette folketingsår.

Miljøbeskyttelseslovens vedtagelse i 1973 betegnes ofte – og med rette – som miljøreform. Den var udtryk for en bred erkendelse af forureningsproblemerne alvor, og den betød en afgørende styrkelse af samfundets indsats over for forureningen.

Det kan man måske ikke umiddelbart læse ud af miljøbeskyttelsesloven. Den er en rammelov. Men rammerne har virket efter hensigten. Kommunerne, amtsrådene, hovedstadsrådet og de centrale myndigheder, der har arbejdet inden for denne ramme, har vist vilje og evne til at opnå resultater.

Miljøministeriet har undersøgt miljøbeskyttelseslovens virkninger. Miljøstyrelsen har udgivet flere rapporter om det, og jeg selv har i en redegørelse af 8. maj 1981 til folketingets miljø- og planlægningsudvalg draget nogle konklusioner af opfølgingsarbejdet.

Disse konklusioner er kort gengivet i de almindelige bemærkninger til dette lovforslag. De viser, at miljøbeskyttelsesloven også i de kommende år kan fungere som en hensigtsmæssig ramme for miljøbeskyttelsesarbejdet i Danmark. Derfor foreslås der ingen ændringer i lovens grundlæggende principper.

Visse punkter i loven har dog været genstand for megen debat.

Det gælder for det første spørgsmålet om, hvem der kan klage over en afgørelse. Det har virket urimeligt, f.eks. i en sag om spildevandsudledning i Lille Bælt, at ingen kunne indbringe sagen for miljøstyrelsen og eventuelt for miljøankenævnet under henvisning til